

Lóčení, lóčení,
což je to věc těžká,
[: dyž se musí rozlóčiti :]
s maměnkó dceruška.

Nermuťte se, máti,
že já od vás půdu;

dyť já předce až do smrti
vaša dcera budu.

Nermótím se, dcero,
že půdeš ode mně,
ale nad tym se já rmótím,
jak se ti povede.

Jak by se mně vedlo?
Dobře, má matičko.
A dyť sem já obdržela,
co žádalo srdečko.

1228. *Podobné tresti mimo svadbu*

Od Rožnova. Zp. I. 120. Erb. II. 262. č.

Lúčení, lúčení,
co je to těžká věc,
[: dyž sa musí rozlúčiti :]
s panenkú mládenec.

Dyž sme sa lúčili,
obá sme plakali,
obá sme si jedním šátkem
oči utírali.¹⁾

Umřu-li v cizině,
kdo dá pohřeb strojil?
Kdo sa bude za mú duši
na mém hrobě modlit?

Ten svět je široko,
rodiči daleko,
nežli sa oni dověďá,
červíci mia sněďá.

Červíci mia sněďá,
ptáčekové roznesú;
prikryj ty mia, má panenka,
tú bílú lochtušú.

Tú bílú lochtušú,
zeleným věnečkem,
už sem sa já rozlúčila
se svým synečkem.

1229. ¹⁾ *Jiný dálejšek*

Od Opavy

Umřeš ty, umřu ja,
umřemy my oba,
damy se pochovač
do jednoho hroba.

Do jednoho hroba,
do jedne kaplice,

damy se napsači
na zlate tablice.

Kdo tum cestum půjdže,
přečitač se može,
že v tym jednym hrobě
dvě čela při sobě.

Nejsu to jen čela,
jsu to ba i kosči,
že ony umřely
od velkej milosči.

1230.

Z Klobouk. Sr. nápěv 12 [36]

1231.

Z Křeptova u Doubravníka

[: Na prahu tě stála, :]
s máti se žehnala.

[: Žehné se ty sama, :]
co sobě zvolila.

[: Zvolila sem sobě :]

to švarné pachole.

[: Keré ráno stává, :]
vraným koňom dává.

[: Vraný koně řechcó, :]
obroku jest nechcó.

[: Jenom tó belenko, :]
drobnó jetelinko.

Co ju milá žala
bílema rukama,
žalostně plakala.

1232.

Z Bohutic

[: Do voza sedala, :]
s matkó se žehnala.